

[Socialministeren.]

den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp, der ligger oppe i Landstinget, da drejer det sig om at understøtte eller udbygge en Forsikring mod Arbejdsløshed, en Forsikring, der bygger paa Beregninger og paa en Arbejdsløshed fra en Tid, hvor man overhovedet ikke forudsaa en saa langvarig og saa stor Arbejdsløshed uden som et rent Krisefænomen i et enkelt Aar. Der er en meget stor Forskel paa denne Udbygning af et Forsikringsssystem og paa at give almindelig skønmæssig Understøttelseshjælp efter Socialreformen, thi her er ingen Mangler. Lovgivningsmæssigt er her ingen Mangler.

Uanset hvor stor Nøden og Elendigheden og Arbejdsløsheden maatte blive her i Landet, er der en grundlovsmæssig Forpligtelse til at afhjælpe denne Nød, og der er i Socialreformen truffet de fornødne Bestemmelser lovgivningsmæssigt til at gøre det. Hvis der derfor mangler noget her, skyldes det, at de Myndigheder, som er sat til at varetage disse Opgaver, ikke løser dem fyldestgørende. Dette kræver ikke ekstraordinære Love; det kræver Paatale over for vedkommende Myndigheder. Derfor siger jeg, at jeg forstaaer ikke, at Kommunerne, naar de er inde paa den Linie, de er inde paa, ikke gør, hvad de kan, for at støtte Socialministeren i hans Bestræbelser for at gennemføre det, der er praktisk og politisk muligt, og jeg forstaaer navnlig ikke, hvorfor man specielt fra kommunistisk Side bliver ved at fremsætte Understøttelsesforslag, skønt man maa vide, at hvis Situationen bliver ved at være den her i Landet, at vi skal køre med en Arbejdsløshed paa 100 000 Aar efter Aar, uden at man vil gøre noget for at sætte Beskæftigelse i Gang, saa vil lige saa mange Understøttelseslove, vi vil give, blot gøre de arbejdsløse fattigere og fattigere, og det skulde ikke være Komunisternes Opgave at medvirke hertil.

Ordføreren for Forslagsstillerne af de under Punkt 1 og 2 paa Dagsordenen opførte Lovforslag (Aksel Larsen): Jeg føler i Modsætning til Socialministeren ikke ringeste Trang til at blande mig i den Diskussion, der har været om Ansvaret for Refusionsordningen og andre Ordninger. Jeg føler derimod en brændende Trang til, om jeg saa maa sige, at komme i Konflikt med den højtærede Formand. Jeg skal forsøge at bekæmpe denne Trang og finde mere pæne Ord til at karakterisere dette Ordskifte mellem Rigsdagsmænd, som med

alle til Raadighed staaende Midler kæmper for at fralægge sig Ansvaret for at have været med til at bevilge sociale Udgiftslove. Det forekommer mig ganske enestaaende, at her kommer Repræsentanter for to store Partier og slaas om at blive fri for at have været med til paa et eller andet Punkt at bevilge nogle Penge til Afhjælpning af Nøden her i Landet. Jeg erkender, at det falder mig svært at finde Ord, som kan passere gennem Forretningsordenen, og jeg nøjes derfor med at notere denne temmelig enestaaende Kendsgerning.

Hvis det saa var saadan, at det var et fantastisk fattigt Samfund, at vi led Nød og Elendighed alle sammen! Men netop de Befolkningsgrupper, som de to paagældende ærede Medlemmer i første Række repræsenterer, har i den Grad lukreret af Krisen og Kriseforanstaltningerne, at det er ganske ubegribeligt, at Underklassen finder sig i det. Aktiekurserne ryger i Vejret, Prisen paa Landbrugsejendomme stiger, de to paagældende ærede Medlemmer plus Regeringspartierne ærede Medlemmer har intet haft imod Smørfordyrelse, Kødfordyrelse, Flæskfordyrelse, Destruktion af Levnedsmidler o. s. v., alle mulige Ordninger, som har forværret Forholdene for den arbejdende Befolkning og gjort det vanskeligere for alle dem, der er under den sociale Forsorg, det hele suppleret med den enestaaende Kronenedskæring, med en Told- og Valutapolitik, der har virket prisfordyrende her i Landet. Men naar der saa bliver Spørgsmaal om, at man skal komme de arbejdsløse til Hjælp, at man skal forsøge at afhjælpe den Nød, der paaviselig er til Stede, bliver det til et mere personligt præget Slagsmaal mellem to Ordførere om, hvem der har Ansvaret eller ikke har Ansvaret for en Ordning, der ikke er til Debat i Dag.

Det er ikke en Maaned siden, saavel den konservative som til Dels ogsaa Venstres Presse, naturligvis ogsaa den radikale saavel som Socialdemokratiets, svømmede over med rystende Beretninger om den sociale Nød, der var saa stor, at Socialordningen og Refusionsordningen ikke kunde afhjælpe den, og derfor maatte man sætte Indsamlinger i Gang. Men nu, 3 Uger efter Jul, er der ikke mere nogen, der lider Nød her i Landet, og saa behøver man ikke at yde Hjælp, og derfor er man glad ved og slutter sig til Socialministerens Afvisning af Forslaget.

Socialministeren siger nemlig ogsaa nu, at han er opfattet fuldkommen rigtigt af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen: